

Consell Tributari

Expedient: 787/3

El Consell Tributari, reunit en sessió de 17 de novembre, coneixent del recurs presentat per la Sra. M.M.C., ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a aquest efecte, i ha adoptat el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- El 30 de juliol de 1998, la Sra. M.M.C. presentà un recurs contra la diligència d'embargament (n. 21490399) practicada per a la recaptació de l'impost sobre béns immobles meritat en els exercicis de 1992 a 1996 per una plaça de l'aparcament situat a la plaça ..., en el que al·lega que els exercicis 1992 i 1993 estaven prescrits; que no havia rebut cap notificació de les liquidacions restants; i que ocupava la plaça en qualitat de "dret d'ús", i que el propietari és la Societat Municipal d'Aparcaments i Serveis.

2.- El 7 de març de 2000, el director gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda estimà en part el recurs i anul·là el recàrrec de constrenyiment i els interessos de demora corresponents a la liquidació de 1993 per estar mal notificada.

3.- El 26 d'abril de 2000, la interessada presenta un recurs contra aquesta resolució i al·lega que no era propietària de la plaça, sinó que tenia un mer dret d'ús; que els anys 1992 i 1993 estaven prescrits; que no havia rebut la notificació de l'alta; que difícilment podia entendre, com s'indica en la resolució, que la notificació dels exercicis següents es realitzà de manera col·lectiva un cop notificada correctament la liquidació de l'alta; que la resolució impugnada inclou els càrrecs de 1997 i 1998, que no es trobaven entre els esmentats en l'embargament i que foren abonats el 1998 quan rebé la seva primera notificació; i que en el 1999 i 2000 ha seguit rebent les liquidacions del tribut.

4.- De l'informe emès pel Departament de Reclamació de Tributs de l'Institut Municipal d'Hisenda es desprèn que no fou notificada la liquidació de l'alta de 1992 ni tampoc les provisions de constrenyiment dels càrrecs de 1994 a 1996, ja que es

produïren intents fallits, i que la primera notificació que consta efectuada és la de la provisió d'embargament el 29 de juny de 1998, contra la qual la interessada formulà la seva primera impugnació, que donà lloc a la resolució recorreguda.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- Tal com es recull en els antecedents, no hi ha constància que s'hagi practicat la notificació individual de la primera liquidació corresponent a l'alta en el padró de l'impost, per la qual cosa s'ha de considerar que no tenen validesa les notificacions practicades posteriorment de manera col·lectiva, d'acord amb l'art. 124.3 de la Llei general tributària de 1963. La interessada també presenta un recurs contra les liquidacions de 1997 i 1998, que satisféu en via executiva. No obstant això, les actuacions en via executiva són objecte de nul·litat, ja que ni el constrenyiment es basa en liquidacions notificades, ni l'embargament en notificacions de constrenyiment vàlides. Posteriorment, el 1999 i 2000 la interessada ingressa en període voluntari les liquidacions d'aquests exercicis, i encara que les inclou en el recurs de 26 d'abril de 2000, no sembla que es pugui entendre que aquest recurs es refereixi a aspectes de procediment, ja que el pagament en període voluntari pressuposa la notificació de les liquidacions. En tot cas, aquesta última reclamació recauria exclusivament sobre el fons de l'assumpte.

Segon.- Pel que fa als aspectes substantius que es plantegen, la recurrent al·lega que no té propietat sobre la plaça d'aparcament, sinó que només en té un dret d'ús, i indica que la propietària és la Societat Municipal d'Aparcaments i Serveis, SA.

A petició d'aquest Consell s'ha incorporat a l'expedient l'escriptura autoritzada pel notari de Barcelona el Sr. A.C.E. el 24 de maig de 1993, per la qual es protocol·litza el plec de condicions que regeix la construcció i explotació d'aparcaments subterranis per a vehicles, en règim de gestió directa de la Societat Municipal d'Aparcaments i Serveis, SA. En l'article 2 de les condicions generals d'aquest plec de condicions es defineix la relació dels usuaris amb l'Ajuntament de la manera següent: "Una vegada s'hagi transmès a les persones interessades la titularitat jurídica del dret individualitzat i exclusiu de l'ús de la plaça d'aparcament que els pertoqui, la naturalesa de la relació que vincularà aqueixos amb la Corporació, serà la pròpia d'una concessió administrativa sobre l'ús d'un bé de domini públic". L'article 5 es refereix també a "la concessió que s'esdevingui a favor de les persones a les que la Societat Municipal

d'Aparcaments i Serveis, SA els transmeti el seu dret..." L'apartat 2 de l'article 25 del citat plec de condicions disposa: "La Societat Municipal d'Aparcaments i Serveis, SA podrà transmetre a cadascuna de les persones interessades, el dret individualitzat i exclusiu per a l'ús de la plaça d'aparcament que li correspongui i l'Ajuntament els atorgarà la pertinent concessió en règim d'indivisió entre tots els titulars d'aquesta". L'apartat 4 de l'últim article citat disposa que les places d'aparcament les ha d'adjudicar la societat municipal esmentada, segons l'ordre que s'hi estableix, i l'apartat 5 preveu que "les places d'estacionament transmeses segons el punt anterior podran ser cedides pel seu titular juntament amb la concessió. Els titulars concessionaris també podran arrendar la plaça que els ha estat transmesa". La transmissió de la plaça s'ha de comunicar a l'Ajuntament, però no a efectes d'autoritzar-la, sinó exclusivament perquè aquest pugui exercitar el dret de tempteig que li reconeix el plec de condicions.

Tercer.- Segons es desprèn del plec de condicions, la societat municipal citada no té la propietat de l'aparcament, que correspon a l'Ajuntament. Els usuaris concrets a qui s'han transmès les places tenen el títol de concessionaris de l'Ajuntament. Aquesta és, evidentment, una concessió demanial en la mesura que la fa directament l'Ajuntament i el seu únic objectiu és l'ús de l'espai autoritzat durant el temps pel qual es concedí. Per tant és una concessió demanial subjecta a l'impost sobre béns immobles, segons l'article 61 de la Llei reguladora de les hisendes locals vigent en aquell moment, ja que té com a fet imposable la titularitat d'una concessió administrativa sobre béns immobles. Cal afegir que la peculiaritat de la fórmula que utilitza l'Ajuntament per a la construcció i ús de l'aparcament no permeten l'aplicació directa de les sentències del Tribunal Suprem referides a aparcaments d'altres ciutats, que tenen uns supòsits de fet i una qualificació jurídica que no coincideixen amb els exposats.

Quart.- D'altra banda, cal evitar la confusió de conceptes que propicia fins i tot la terminologia del plec de condicions quan parla de l'ús de la plaça, cosa que la recurrent recull per a al·legar que només té un dret d'ús. La regulació del cas és clarament administrativa, pel fet que deriva d'una cessió d'ús de l'Ajuntament amb caràcter exclusiu, i per aquest motiu és una concessió demanial. Encara que s'intentés derivar aquesta definició de l'ús als conceptes propis del dret civil, no seria factible perquè en cap cas la utilització d'una plaça d'aparcament pot tenir la naturalesa d'un dret d'ús, segons el concepte que el defineix en el dret privat. L'article 524 del Codi civil estableix que "l'ús dóna dret a percebre els fruits de la cosa aliena que bastin a les

necessitats de l'usuari i de la seva família, encara que aquesta augmenti". Per tant, en pura sistemàtica civil, el dret a extreure el màxim profit possible d'una plaça d'aparcament i fins i tot de cedir aquest dret, mereixeria la qualificació d'usdefruit, figura que també es troba subjecta a l'impost sobre béns immobles, segons l'article 61 de la Llei reguladora de les hisendes locals, vigent en la data de les meritacions de l'impost successives.

Cinquè.- Per últim, sobre la qüestió relativa a la possible prescripció d'alguns càrrecs, d'acord amb el que s'exposa en el fonament jurídic primer, s'ha de dir que els càrrecs corresponents als exercicis 1992 i 1993 estan prescrits perquè han transcorregut més de cinc anys des de la data de la meritació de l'impost, l'1 de gener de cada exercici, fins a la data de presentació del primer recurs de l'interessat el 30 de juliol de 1998, sense que s'hagi produït la interrupció d'aquest termini atesa la nul·litat de les notificacions efectuades en via executiva. Els càrrecs de 1994 a 1998, en canvi, no han prescrit ja que s'ha interromput el termini de prescripció amb els recursos de 30 de juliol de 1998 i 26 d'abril de 2000, si bé s'han d'anul·lar les provisions de constrenyiment i embargament dictades per a la seva recaptació, i s'han de notificar per al seu pagament en període voluntari. Tot això en virtut dels art. 64 a 66 i 138 de la Llei general tributària de 1963.

Per tot això,

ES PROPOSA

ESTIMAR en part el recurs; DECLARAR prescrit el dret a liquidar l'impost a què es fa referència pels exercicis 1992 i 1993; ANUL·LAR les provisions de constrenyiment i d'embargament dictades per a la recaptació de les liquidacions de 1994 a 1998; NOTIFICAR aquestes liquidacions per al seu pagament en període voluntari, i RETORNAR les quantitats indegudament ingressades.